

и вода въ нея имаше много малко. А слънцето така силно печеше, че водата въ дупката постоянно намаляваше. Азъ почнахъ толкова трудно да дишамъ, че просто ми идеше да полудея, а пъкъ водата все продължаваше да намалява.

Какво можехъ да стора? Азъ вече почнахъ да се задушвамъ, но о радостъ! — За мое щастие дъждъ заплиска, и азъ бѣхъ спасена! Дупката почна бързо да се пълни съ вода, водата отъ единия край захвана да изтича, и по такъвъ начинъ азъ можахъ да се прибера пакъ въ рѣката. Ако не бѣ валѣло дъждъ, водата въ дупката щѣше до капка да се изпари, и азъ трѣбваше да се задуша, тѣй като тогава азъ не можехъ да живѣя вѣнъ отъ водата — въ гърдитѣ си нѣмахъ бѣли дробове, съ които дишатъ хората и много други животни и каквито ми израстнаха по-късно, когато станахъ сжщинска жаба.

Ние плавахме свободно по рѣкичката и растѣхме не съ дни, но съ часове. Пъкъ и защо да не растемъ, когато прѣзъ цѣлия день нищо друго не вършихме освѣнъ да ядемъ; меки, гнили листца, сочни коренчета и всѣкаква друга храна въ изобилие имаше тукъ. Главичкитѣ ни ставаха още по-голѣми, а коремчетата ни се надуха като бжчвички. Но за туй пъкъ, щомъ ние станахме по-голѣми и по-видни, и животътъ ни стана по-тревоженъ и по-опасенъ: въ рѣкичката почнаха да блуждаятъ разни чудовища, едно отъ друго по-страшни, и почнаха да унищожаватъ отъ насъ съ десетки. Прѣзъ това врѣме много отъ моитѣ братчета и сестрици и весели другарчета се изгубиха: едни отъ тѣхъ бидоха изядени отъ патицитѣ, други пъкъ налапани отъ рибитѣ. Азъ бѣхъ щастлива и останахъ жива.